

[Mogens Elvensø]

den hviler også på tvangsforanstaltninger, og dér har jeg en række spørgsmål til ministeren, om vi kan få ministerens hjælp til at ophæve en række af disse love.

Det første spørgsmål går på, at der i sin tid blev lavet en lov om varmesynsrapporter og energiattester. De var populære, dengang det var gratis og man kunne få tilskud. I dag er de upopulære. De har ført til forkerte installationer i huse, og de har ført til svampeangreb og lign., så jeg synes, det var en god idé, hvis vi kunne få ophævet den lov. I dag gælder loven ved salg af huse, så skal der foreligge en varmesynsattest. Lad os få den væk, for den kan man nemlig i virkeligheden fraskrive sig.

Det er også tvang, at en kommune – når den giver en bygningsattest – kan kræve, at opvarmingsanlægget bliver lavet på en speciel måde, idet der i bygningsattesterne står, at det skal være vandbårne anlæg, dvs. at det er anlæg, der kun kan fyres med olie eller naturgas.

Jeg vil også gerne bede om, at man ophæver kommunernes ret til at tvinge folk i visse kvarterer og andre steder til at aftage naturgas.

Jeg vil også bede om, at man får ophævet en lov om, at amter og kommuner kan tinglyse og ekspropriere til vindmølleparker. Disse vindmølleparker er til stor gene for befolkningen, og mange steder har borgmestrene frabedt sig at få disse ting, men alligevel kommer amterne og forlanger, at man skal have denne ekspropriationsret. Jeg vil gerne bede om, at den lov bliver fjernet.

Så er der også en anden ting. Når der bliver lavet vindmøller, så opnår vindmøllejerne en fordel, når de sælger elektricitet til elektricitetselskaberne, og det betyder, at det er de kunder, der ikke har energi fra vindmøllerne, der er med til at betale en overpris på deres elektricitet, for at vi kan bevare vindmølleparker, der i forvejen er oprettet med store tilskud.

Der er en god grund til at ophæve alle disse ordninger, for der er kun én måde, energien kan styres på, og det er ved fri markedsdannelse.

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Jeg tror, jeg først må gøre et forsøg på at skille lidt fra. Det er jo sådan, at der er stor enighed om den danske energipolitik, og det er også kommet til udtryk i dag, men der er da også et enkelt parti i hvert fald, som er uenig i den førte energipolitik.

Og derfor kan jeg skille hr. Mogens Elvensø helt fra straks ved at sige nej til samtlige de spørgsmål, han rettede til mig. Alle de nævnte elementer i den danske energipolitik har haft en overordentlig stor betydning for den udvikling, vi har haft. Det er muligt, der skal ske nogle reguleringer hist og her, men der er ingen tvivl om, at de regler, som hr. Mogens Elvensø nævnte, har haft deres meget store betydning.

Inden jeg svarer de enkelte ordførere, vil jeg godt gøre et par mere generelle betragtninger om vores energipolitik. Jeg synes, der er grund til ved denne lejlighed, hvor det er min første anledning til at fremlægge en redegørelse, at understrege, at den energipolitik, der har været ført i Danmark siden energikrisens dage, har været meget succesfuld, som også en af ordførerne var inde på, og jeg vil godt kippe med flaget for mine forgængere. Der har været megen kontinuitet, som det også er nævnt, uanset hvilket parti der har haft ministerposten på området.

Vi har jo oven i købet i dag som ordfører den første danske energiminister, som i høj grad var med til at lægge linjen for den energipolitik, der har været ført og som har været en uomtvistelig succes. Det kan man læse om i andre landes rapporter og beskrivelser af den danske energipolitik.

Jeg vil godt minde om, at en af de seneste rapporter, vi har, er kommet fra EF i maj 1988. I den fremhæves den danske energipolitik som et eksempel for de øvrige EF-lande. Jeg har nævnt den før, men jeg synes, der er grund til at fremhæve den igen, ikke mindst fordi nogle har villet mene, at den danske energipolitik er ude af trit med den udvikling, vi nu er på vej ind i så mange år efter energikrisen.

Det interessante ved den førte danske energipolitik er, at den løste det problem, vi skulle løse, nemlig at bringe Danmark ud af afhængigheden af energi fra andre lande.

Så kunne man filosofere over, hvad årsagen var til, at vi var kommet i den afhængighed. Jeg tør godt sige, at det bl.a. var markedskræfternes frie spil på det energipolitiske område. Det førte nemlig til, at man uden hensyn til forsyningsikkerheden købte dér, hvor det altid var billigst at købe. Pludselig var man i den situation, at man havde bundet sig ved denne politik til en eneleverandør – eller stort set til en eneleverandør – nemlig den, som havde olien.